

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1902. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἱεροφῶσι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλουσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. **Γεώργ. Κ. Γάγαρον**.
Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὅποσον ἀπὸ ἐνδεκα ἐτῶν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ ἐπίσκεψις

τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου πρὸς τὸν Φερδινάνδον τῆς Βουλγαρίας ἐξήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τινῶν ἐκ τῶν ρουμάνων πατριωτῶν. Αἱ δὲ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες σφόδρα ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τοῦ Βασιλέως. Αἱ ἐπικρίσεις δικαιολογοῦνται ὑπὸ τῶν γεγονότων ἅτινα ἐξετιλύχθησαν πρὸ διετίας ἐν τῇ δικαστηρίῳ τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῶν ἄλλων ἐνεργειῶν τοῦ βουλγαρικοῦ κομητάτου, αἵτινες μικροῦ δεῖν ἐπέφερον τὴν σύρραξιν τῶν δύο ὁμόρων Κρατῶν. Ἀλλὰ εἰς τὰς ἐπισήμους διπλωματικὰς σχέσεις Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οὐδεμία ψυχρότης ἐμεσολάβησεν, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὰς ἐπιθέσεις τῶν κραυγαζόντων ρουμάνων πατριωτῶν. Τούναντίον ἔκτοτε συνεφίχθησαν φιλικώτερον αἱ σχέσεις καὶ ἀπεμακρύνθησαν, οἱ κίνδυνοι οἵτινες ἠπειλοῦν τὴν διατάραξιν τῶν σχέσεων. Ἐπὶ μικρὸν ἐπιστεῦθη ὅτι ἐψυχράνθη ἐκ νέου ὁ Βασιλεὺς Κάρολος μὴ κληθεὶς, ἵνα ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους εἰς τὰς ἐορτάς τῆς Σίπκας. Τὴν ἀλήθειαν τούτου οὐδεὶς ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀποκαλύψῃ· οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐδόθησαν ἐξηγήσεις διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Βουκουρεστίου. Ἀφοῦ οὐδὲν ζήτημα ἐπίπλοκον ἐν τῇ μέσῳ ὑπάρχει, εὐθετος ἦτο ἡ στιγμή νὰ ἀποδώσῃ ὁ Κάρολος εἰς τὸν γείτονα αὐτοῦ τὴν φιλοφροσύνην. Δις μέχρι τοῦδε ὁ Φερδινάνδος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον. Ἡ δὲ ἐπίσκεψις τοῦ Καρόλου πρὸ ἐτῶν μελετηθεῖσα ἀνεβλήθη ἕνεκα τῶν ἀναφυσάντων ἐπεισοδίων· λόγοι γειτονείας, λόγοι διπλωματικοὶ δὲν ἐπέτρεπον τῷ Καρόλῳ νὰ ἀναβῇ ἐπ' ἀόριστον τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην. Τούτου ἕνεκα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωσι σημασίαν αἱ κραυγαὶ τῶν ρουμάνων πατριωτῶν. Ἄλλως τε ὁ Κάρολος νουνεχῶς πάντοτε κυβερνήσας τὴν χώραν αὐτοῦ δὲν μετέβη εἰς Σόφριαν ἵνα ἐκτεθῇ εἰς τὰς ἐπεσημίας τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων, ἀλλ' ὡς φίλος, φίλον ἐπισκεπτόμενος, διεπεραιώθη εἰς Ρουχτσούκιον καὶ ἐκεῖθεν ἐξέδραμεν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Πλευνας ἐνθα ἡγούμενος κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ ἀνδρείως πολομήσαντος στρατοῦ αὐτοῦ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου. Ὁμολογεῖται ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ ρουμανικοῦ στρατοῦ ἄγνωστος θὰ ἦτο ἡ ἔκβασις τῶν περὶ τὴν Πλευναμυχῶν ἐκτείνονται τὰ ὅσα στρατιωτῶν ρουμάνων ὦν ἡγεῖτο ὁ Κάρολος καὶ οἵτινες ἐπεσον ἵνα ἐγερθῇ ἡ ἐλευθέρω βουλγαρία. Ὅθεν οἱ βούλγαροι κατ' ἴσιν μοῖραν δέον νὰ ὦσιν εὐγνώμονες καὶ πρὸς τοὺς ρουμάνους. Ἀτυχῶς τοιαῦτα αἰσθήματα παρέλειψαν ἄχρι τοῦδε νὰ ἡλώσωσιν· οἱ δὲ ἐργάται τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου ἐπραξαν ἀπ' ἐναντίας πᾶν ὅ,τι ἠ-

δύνατο νὰ τρώσῃ τοὺς ρουμάνους. Ὁ Κάρολος συνεχίζων τὴν συνετὴν αὐτοῦ πολιτικὴν λησμονεῖ τὰς βουλγαρικὰς ραδιουργίας καὶ διὰ τῆς ἐπισκέψεως εἰς Πλευναν δίδει αὐτοῖς σοβαρὸν μάθημα· «ἐδῶ, λέγει αὐτοῖς, ἐπεσον οἱ στρατιῶταί μου, οἵτινες σὰς ἡλευθέρωσαν.»—Τινὲς ἠθέλησαν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης νὰ ἐξαγάγῃσι συμπεράσματα ἁλλοιοῦντα τὰς μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Ἑλλάδος σχέσεις. Ἐξ ὧν ἀνωτέρω ἀναφέρομεν τὰ συμπεράσματα ταῦτα εἰσὶν ἀβάσιμα. Αἱ μεταξὺ Καρόλου καὶ τῆς Αὐλῆς τῶν Ἀθηνῶν σχέσεις παραμένουσιν ἀνκλωστοί. Ἡ Ἑλλὰς εἰς οὐδὲν συγκρούεται μετὰ τῆς Ρουμανίας. Οἱ γράψαντες ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ τῆς Ἑλλάδος πολιτικὴ δὲν παρέχει οὐδεμίαν ἐγγύησιν ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ ἀλήθειαν. Ἀλλ' ὅμως, αἱ συνθήκαι ὑφ' ἃς διατελοῦσι τὰ ἑλληνικὰ πράγματα εἰσὶ τοιαῦται ὥστε νὰ παραβλέψωμεν τὴν ὑπαρξιν ἢ μὴ σοβαρῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Σήμερον νοσεῖ ὁ οἶκος ἡμῶν καὶ ὀφείλομεν νὰ φροντίσωμεν πρῶτον περὶ τῶν ἐσωτερικῶν. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις ἄνευ στρατοῦ, ἄνευ παρασκευῆς ἐσωτερικῆς καὶ διοργανώσεως πάντοτε εἶνε ἀνωφελὴς. Ἡ Ἑλλὰς ἀπώλεσε πολύτιμον χρόνον μετὰ τὸν πόλεμον. Ἦδη διατρέχοντες τὸ πέμπτον ἔτος καὶ αἱ προσπάθειαι πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ ἀπέβησαν ἄκαρποι.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Τῇ 8ῃ 86ρίου 1902.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐδραπέτευεν ἐκ Κων/πόλεως ὁ πολὺν θόρυβον προξενήσας Ἰσμαὴλ Κεμάλ βέης μεγάλην μεταβολὴν διαβλέπομεν εἰς τὰ πνεύματα τῶν Μωαμεθανῶν Ἀλβανῶν. Πάντες ἀπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου βέη μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ζαπτιῆ ἴστανται μετέωροι καὶ κᾶτι τι περιμένουσιν. Καὶ μάλιστα ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς ἐκμυστήρευσιν ἰσχυροῦ τινος Ἀλβανοῦ, τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῶν πρωτοεργῶν ἦτο, ἵνα ἐν ὀρισμένῃ ἐποχῇ εἰς διάφορα κέντρα συναθροισθῶσιν ὅλοι οἱ Τουρκαλβανοὶ ἐνόπλιος (δὲν στεροῦνται βεβαίως ὅπλων καθόσον ἕκαστος αὐτῶν ἔχει καὶ δύναται νὰ φέρῃ ὅπλον Γκρά, Μαρτίνη καὶ ἄλλα) καὶ οὕτω ζητήσωσι ἐνόπλιως τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτημάτων αὐτῶν... Εὐτυχῶς τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπετεύχθη διὰ δύο λόγους· πρῶτον ἐν Ἡπείρῳ εἶναι ὀλιγάριθμοι, μόλις τὸ 1)5 τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ εἶνε μωαμεθανοὶ καὶ δεύτερον ὅπερ καὶ τὸ σημαντικώτερον διότι ἐν Ἰωαννίνοις εὐρίσκετο ὁ ἄγρυπνος διοικητὴς Ὁσμάν πασᾶς (γαζέπ κατ' αὐτοὺς Ὁσμάν Γαζέπ) ὅστις ἐγκαίρως συνέλαβε πολλοὺς ἐκ τῶν βεηδῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου καὶ ἄλλους μὲν ἐνέκλεισεν εἰς τὰς φυλακάς ἄλλους δὲ καὶ ἐξώρισε. Τοῦτο διαβλέποντες οἱ πρωταῖτιοι καὶ κατανοοῦντες ὅτι ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται αὐτὸς διοικητὴς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ οἷος δήποτε σκοπὸς αὐτῶν ἐστράφησαν πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι κατ' αὐτοῦ. Δυστυχῶς εὗρον φιλόδοξον, ἀνώτερον Κυβερνητικὸν ὑπάλληλον τὸν διακρινόμενον Ἐσάτ Πασᾶν, ἵνα ἀντιπολιτευθῇ π ρ α ξ ι κ ο π η ρ α τ ι κ ῶ ς αὐτόν. Τὸ διάδημα ἐν μέρει ἄχρι τοῦδε ἐπέτυχε καὶ ἂν ἐκ τῆς Κεντρικῆς Κυβερνητικῆς ἀρχῆς κῆς Κων/πόλεως δὲν ἐπέβη δραστηρικὴ τις λύσις μοιραίως πως ἀγόμεθα εἰς τὴν

ἐκπλήρωσιν τῶν ἀλβανικῶν πόθων εἰς ἀνάδειξιν σατραπόου ἀλβανοῦ τοῦ Ἐσάτ. Μία τοιαύτη ὑπ' ἐννοουμένη λύσις ἔχει ἀνυπολογίστους συνεπειὰς διὰ τὸν ἀτυχῇ τοῦτον τόπον, τὴν Ἡπείρον. Τὴν διάστασιν τῶν δύο ἐξουσιῶν πληροῖν ὁ χωρικός διὰ τῆς ἀρπαγῆς ἐπ' αὐτοῦ ἡμιόνων, αἰγῶν, προβάτων καὶ παντὸς εὐμετακομίστου. Εὐτυχῶς ἐν τοιαύτῃ καταστάσει φῶνοι καὶ δολοφοναίαι εἰσὶ ὀλίγισται καὶ τοῦνο ἔγκειται εἰς τὸν χαρακτηρὰ τῶν κατοίκων οἵτινες μᾶλλον ἀποβλέπουσι εἰς τὸ λεγόμενον Π λ ι ἄ τ σ ι κ α. Ἄλλως ἡ σύγκρισις τῆς μεταβτικῆς ταύτης καταστάσεως ἐν πολλαῖς εἶνε παρεμφεῆς πρὸς τὴν τότε κατάστασιν ἣτις παρήγαγεν τὸν Διαβόητον ἐκεῖνον Ἀλῆ-πασᾶ εἶδε ἡ πρόνοια ἡ τοσάκικς σώσασα τὴν χώραν μετατρέψει τὰ πάντα πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου ὅστις οὐδομῶθεν ἔχει νὰ ἐλπίζῃ ἐκτὸς μόνον παρὰ τοῦ Θεοῦ.

ΕΚ ΠΩΓΩΝΙΟΥ

Ἀποτρόπαιον κακούργημα εἰς Ζαροβιναν-Κρουονέρι.—Τίνα τὰ αἶτια.—Τίς ὁ ἡθικὸς ὑπαίτιος.—Πῶς ἐγένετο ὁ βιασμός καὶ ὁ φόνος τῆς ἀδελφῆς τοῦ Βαγγέλη Κωσταγιάννη.—Ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ φονέως.—Αἱ ἀρχαὶ Βοστίνης ἐπὶ τόπου.—Διὰ τί ἐγένετο ὁ φόμος.—Διάφοροι εἰδήσεις.
Τὸν ἐπίμοχθον βίον τῶν διπλοσκληρωμένων Ζαροβινιωτῶν καὶ Κρουονεριτῶν ἐτάραξε πρὸ ἡμερῶν ὁ μετὰ βιασμοῦ καὶ ληστείας ἄγριος καὶ πρωτοφανὴς φόμος τῆς ἀγγελομόρφου θυγατρὸς τῆς ἐκ Κρουονερίου χήρας Κωσταγιάννη.
Οἱ Ζαροβινιωταὶ ὡς γνωστὸν τυγχάνουσι μετὰ τῶν Κρουονεριτῶν ὑπόδουλοι οὐ μόνον εἰς τὸν Σουλτάνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν χριστιανὸν τὸν ἐκ Βησσάνης Γ. Ψεῦδην ἢ Μέντζον. Τὸ τί παρ' αὐτοῦ ὑφίστανται οἱ κάτοικοι Ζαροβίνης πολλάκις ἄλλοτε, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἡ «Φωνή» διέλαβεν. Πρὸ διετίας οἱ Ζαροβινιωταὶ ἀπέναντι μυρίων καταπιέσεων, ἃς ἐφήρμοζεν ἐπὶ τῆς ράχεώς των ὁ κ. Ψεῦδης ἐσοφίσθη νὰ τοὺς συκοφαντίσῃ καὶ ἐπὶ ὑποβάψει ληστῶν καὶ κομητατζήδων. Συνελήφθησαν οἱ ἀτυχεῖς ἐδάρεσαν, ἐφυλακίσθησαν, ἐπέστησαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐπὶ τέλους τὸ ἐνοχοποιητικὸν ἀπεκαλύφθη καὶ ἠφώθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. Ὁ καλὸς ἀφέντης των εἶγεν πακτώσει τὸ χωρίον τους καὶ τὸ πλησίον Χάνι εἰς ἀνθρώπους μὴ νομοταγεῖς. Τὸ κακὸν ἠδύνησεν ἐκ τῶν πλημμελεσιάντων τὰ πέραξ κακοποιῶν στοιχεῖα. οἱ δὲ Ζαροβινιωταὶ δι' ἀναφοράς των εἰς τὴν Γ. Πύλιν κατώρθωσαν χάρις εἰς τὴν ἰδιαίτησαν μερίμναν τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Ἰωαννίνων Ὁσμάν πασᾶ νὰ ἐξορισθῶσιν ἐκ τοῦ χωρίου των καὶ τῆς Ἐπαρχίας Βοστίνης σὶ πακτώται τοῦ Ψεῦδη. Μετὰ τὸ κατώρθωμα τοῦτο οἱ Ζαροβ. πρέβησαν εἰς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀφέντη των ἐπὶ νοσφίσει ἐκκλησιαστικῆς καὶ σχολικῆς παρουσίας καὶ καταστροφῇ ἐνός Χανίου, ἀποφέροντος ἐτησίως πλέον τῶν 100 λιρῶν, δι' ὧν θὰ συνετηρεῖτο σχολαρχεῖον οὐ μόνον διὰ τὴν Ζαροβιναν ἀλλὰ καὶ τὰ πέραξ χωρία. Ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως ἐδείξε μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης ταύτης ὑποθέσεως. Ὁ δὲ Ψεῦδης κατιδὼν τὴν ὑπὲρ τῶς Ζαροβινιωτῶν ἔκβασιν τῆς δίκης καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐφαρμώσῃ τὴν τ α κ τ ι κ ῆ ν, ἣν ἐφήρμοσε καὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ χωρίου κατέφυγεν εἰς ἄλλα μέσα. Ἐμίσθωσε Γκέκάν τινά Ψελημ. ὀνόματι ὡς δρα-

γάτην, είπε δὲ πρὸς τοὺς σιλάδους τοῦ «κυττάζετε καλὰ καὶ ἐν κοντάκλῳ ἀν κούφετε ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἐν πρὸβῳ ἀν εἰσέλθῃ στὸ λειβάδι (τὸ παλαιὸν ὡς ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ)» εἶπα τὸ ἴδιον καὶ ὡς ἔφη στὸ κράτος, καὶ οὐκ ἐπὶ τὸ ἴδιον! Οἱ χωρικοὶ διετέλουν ἐν τῷ φῶτι καὶ ἀπέχον μετὰ προσοχῆς. Ὁ κακοῦργος ὅμως Σελήμ μετὰ τῶν συγγενῶν τῶν πρῶν πακτωτῶν, οἵτινες τῇ προτροπῇ τοῦ Ψεύδη καὶ παρὰ τὰς διαταγὰς τῆς Γ. Διοικήσεως ἐπαγγέλλον εἰς τὸ Χάνι καὶ τὸ χωρίον κρυπτόμενοι ὕπαιθρον ἐνδὸς γέροντος τουρκολόγου, ὡς δὴθεν ἐνοικιστοῦ, πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀρχῶν, προσέθεντο πρὸς τινὲν ἐβδομάδων διὰ τὴν μὴ πληροῦσιν τὴν τέχνην εἰς τὴν κλοπὴν ἐνδὸς ἡμέρας ἀνέγκοντες εἰς τὴν ὡς ἀνω χῆραν Κωσταγιάνην, ἡ κόρη τῆς παροῦσα κατὰ τὴν κλοπὴν ἐδεδωκέναν τὴν ἀναγκάσειαν τὸν κλεπτῶν «ἦσαν οἱ δραγῆτες τοῦ ψεύδη»! Τοῦτο φανερύεται ἐδῶκε τὴν ποθομένην ἀφορμὴν πρὸς δημιουργίαν κατατροπῆς τοῦ χωρίου Ζαροβίνης καὶ ἀμέσως τὸ σχέδιον ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη κόρη πρὸς τινὲν ἡμερῶν καθήρχετο ἐκ Κρουονερίου εἰς τοὺς παρὰ τὴν Ζαροβ. ἀργύρου τῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Εὐαγγέλου, φέροντος καὶ 20 λίρας ἵνα τὰς μετρήσῃ εἰς χρέος τοῦ εἰς Ζαροβίναν. Καθ' ὅδον πλησίον τοῦ δάσους Κρουονερίου ὁ Εὐάγγελος βλέπει τρεῖς ὠπλισμένους καὶ διατάζει νὰ προχωρήσῃ ἀδελφὴ τοῦ τῷ συνιστῇ θάρος λέγουσα «εἴνε οἱ δραγῆται τοῦ Ψεύδη τράβα μὴ φοβῶσαι» μετ' ὀλίγα βήματα συλλαμβάνονται καὶ ὁ μὲν Εὐάγγελος ἀπομακρύνεται ὑπὸ τῶν δύο εἰς τὸ πλησίον δάσος ὃ δὲ ἀδελφὴ τοῦ βιάζεται ὑπὸ τοῦ τέρατος Σελήμ καὶ εἶτα φανερύεται διὰ τρεπταίας κόμας. Οἱ ἄλλοι ληστεύουσιν τὸν νέον καὶ τοῦ ζητοῦσι νὰ τὴν δώσῃ 200 λίρας· ἐπὶ τῇ δικαίᾳ ἀρνήσει τοῦ ἀποπέμπεται δι' ἐνὸς λακτίσματος καὶ μόλις ἀπεμακρύνῃ ὀλίγα βήματα δέχεται ἐκ τῶν ὤπισθεν μίαν σφαίραν ἀπὸ γὰρ καὶ πίπτει λυπόθυμος ἐκ τῆς πληγῆς. Οἱ κακοῦργοι τὸν πλησιάζουσιν καὶ συνεπτόμενοι ὁ μὲν ἐπὶ τῶν τῶν πιστολῶν πρὸς πλήρη νεκρῶσιν, ἄλλ' ὁ ἄλλος τοῦ εἶπεν ὅτι δὲν συμφέρει ὁ δεύτερος πυροβολισμὸς ἀρκεῖ τὸν δέσων εἰς ἐν δένδρον καὶ ἐκ τῆς αἰμορραγίας καὶ τελευτᾷ· τοῦτο καὶ ἐγένετο· ἐδῶθεν εἰς τὸ δένδρον ἐυτυχῶς ἐπιπολαίως καὶ ἀφῆθη ἐκεῖ· εἶτα παραλαμβάνεται καὶ τὸν ἡμίονον ὃν τ' ἀδελφὸς εἶχον μαζί τους ἀνεχώρησαν.

Μετ' ὀλίγον ὅπως κατάρχοντο νὰ λιθῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἐκτὸς τοῦ δάσους ἐνθα παρετηρήθη ὑπὸ τῶν περὶ εὐρισκομένων χωρικῶν· ἔρχον τῶν δυνάτων περιπολιτικῶν καὶ ἀμέσως μετεφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ. Ἡ μήτηρ τὸν ἐξαλλος ἀκούσας ὅτι οἱ φρονεῖ ἦσαν οἱ δραγῆται Ζαροβίνης ἔσπευσεν ἐκεῖ ἐνθα συναντᾷ κατὰ καλὴν τύχην τὸν ἰδιαιτέρου δραγῆτη τῶν χωρικῶν, φρονιμὸν ἄνθρωπον καὶ μανθάνει ὅτι δρᾶται ἦσαν ὁ γένηας Σελήμ, ὁ Χαίρος (ἑτερος δραγῆτης Ψεύδη) καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ πακτωτοῦ Τερήκ! Οἱ χωροφύλακες (τσαντάρ) τοῦ Χανίου ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου καὶ συνέλαβον τὸν Σελήμ ἐνδεδυμένον τὰ καλὰ τοῦ μετὰ μικρὰν ἔρευναν ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἐνδύματά του πλήρη αἱμάτων καὶ ἡ αἰμοσταγὴς κόμα. Ἡδὲ ὁ δολοφόνος ἀποκαλυφθεὶς τελεῖως ἐδῶθεν μετὰ προσοχῆς καὶ μετεφέρθη εἰς τὰς Βοσνιὴν φυλακάς. Οἱ δύο ἄλλοι ἐκρήθησαν.

Καὶ τώρα τί ἀρὰ γὰρ φαντάζεσθε; ὅτι ἀπλῶς ἐγένετο εἰς φόνος μετὰ ληστείας καὶ βιασμοῦ; Δυστυχῶς ὄχι! κρύπτεται ἐν ταύτῃ ἀποτρόπαιον καὶ σατανικὸν μυστήριον. Ὁ ἐπισταθμὸς διελθὼν τ' ἀνωτέρω δὲ συμφωνήσῃ μετὰ τὴν κοινὴν γνώμην ὅλης τῆς ἐπαρχίας μας ὅτι τὸ εἰδγεθὲς τοῦτο ἐγκλημα ἐσχεδιάσθη ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς ἐξόντωσιν τῶν Ζαροβινιτῶν οὐ μόνον τῶν ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τῇ ζώνῃ ὡς καὶ τοῦ πιστοῦ δραγῆτου τῶν χωρικῶν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι πᾶς φόνος ἐπιβαρύνει τοὺς κατοικοῦντες τοῦ χωρίου εἰς οὐ τὴν περιφέρειαν συμβαίνει ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦνται οἱ πραγματικοὶ δράστες. Ὁ Ψεύδης μὴ δυνάμεθα νὰ σαγηνεύσῃ τὸν ἄριστον καὶ ἀδίκιστον Καϊμακάμη μας,

τὸν φιλοδίκιον Μητροπολίτην Δρυνοπούλεως, οὐδὲ νὰ ἐκδικηθῇ ἐντίμως ὑπερασπιστὴς τῆς Ζαροβίνης δι' ἀτίμων προδοσιῶν καὶ ἐν τέλει ἀπελπισθεὶς νὰ φέρῃ διάσπασιν τοῦ χωρίου καὶ λοιποὶ τινες μεταρρυθμισαὶ ἀπ' ἐνὸς ὅμως ἢ ἑλληνικῆς καταλλήλου προσωπικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπ' ἑτέρου ἢ δυσπιστίᾳ τοῦ Μακεδονικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἡ σκέψις ἐπὶ πολιτικῆς περιπλοκῆς καὶ ἀλλοιώσεως δὲν προλαμβάνονται διὰ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ οὐδὲ τὴν μνημονευθεῖσαν ἀγάνην διάθεσιν.

Ἡ ἐνεστώσα κατάσταση ἐμφορῶν ἦδη πολλὰς τὴν δυνάμιν τῆς ἀντοχῆς τῆς. Ὅθεν δυνάμει τις νὰ ἐκχωρήσῃ, μετ' ἀρραχίας καὶ ἰσχυροῦς, ὅτι ἀνεξωτερικῆς πίστεως δὲν ἔχει γρηγορήσῃ ἡ Τουρκία εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐτῆς ἐπαρχίας ἐξαιρετικὰ δικαιώματα, ὅσον καὶ ἐν ἑλπίδι ἐξασφαλισθῇ ταῦτα διὰ συνθηκῶν ἐπισήμων. Ἡ Ρωσσία κρίνεται ὡς ἡ μόνη Δυναμὶς ἥτις θὰ ἦτο εὐδιάθετος νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῆς Τουρκίας τὴν ἀπαιτούμενην πίεσιν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Βούλγαροι δὲν αἰσθάνονται ἐξαιρετικὴν τινα ἐπιθυμίαν νὰ σωθῶσιν ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τῷ Ρώσῳ, καὶ ὅσον ἀρίστα κατανοοῦσιν ἐπὶ τὴν τιμῆμα, ὅπου θὰ τοῖς ἐξήτετο, ὅτι ἦτο ἀδύνατον. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, κατὰ τὰ καινόμενα, οὐτε ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας ἔχει τι φρονηματὶ ἡ Τουρκία τὰ πράγματα μένουσιν ἀπαράλλακτα ὡς εἶχον.

Μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους βραχὺς ἤρξατο δραστηρίως ἡ καλλιέργεια τῆς πεδιάδος καὶ ἡ γενικεύσις τῆς σπορᾶς.

Ἡ συλλογὴ τοῦ ἀραβοσίτου ὑπῆρξε καλὴ. Ἡ τάξις καὶ ἀσφάλεια εἰς καλὴν κατάστασιν εὐρισκομένη· πάντως θὰ διαταραχθῇ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐνεκα πλείστον λόγων, οὓς ἀποφύγετε ἐπὶ τῷ παρόντος.

Οἱ δάσται τοῦ φόνου τῆς κόρης Κωσταγιάνης μετ' ἄλλων τουρκολόγων ἐλήστευσαν πρὸ ἡμερῶν 10 ἡμερῶν ἐξ Ὀσμανίτης μεταβάνοντας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Τοὺς ἀρῆσαν τὰ θηροποικιὰ ἐξοδα, τὰ τρώματα καὶ τὰ καλλίστρα ἐνδύματα. Οἱ δὲ δυστυχῆς οὗτο ἡνικακόσθησαν νὰ δανεισθῶσι τὰ ἐξοδα τῶν εἰς ἀγ. 40 τῇ ἐγγυήσει τῶν ἀγοματικῶν.

Οἱ ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας» ἐπέστειλε τὰ ἑξῆς: «Ἐν Βοσπόρῳ ἔχομεν ὠραιοτάτας ἡμέρας· ἀλλ' ἐν Μακεδονίᾳ ἀγγέλλεται ὅτι πικρὰν ἔχουσιν νὰ καταπίπτῃ χιὼν κατ' αὐτὸν τὸν τρέπον ἀρχεῖται καταπίπτουσα καὶ ἡ αἰαία τῆς τελευταίας πράξεως τῆς Βουλγαρικῆς κομμουνίας. Καὶ παρκαθήμενοι ἐπισθεν τῆς αἰαίας τὰς χριστιανικὰς καὶ τὰς μακεδονικὰς πόλιν ὑπὸ κακὸν φερόμενον σύστημα καὶ κακὴν ὑπαλληλίαν. Τοῦτο ἐνεκεν ὅμως δὲν πρέπει νὰ τρέπηται ἡ Εὐρώπη εἰς ἀνάπαισιν, πλὴν ἂν χρειάζεται πρὸς τοῦτο προαίτιος. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο δὲν φανταίνεται πιθανὸν ἡ ἱστορία τοῦ ἐποῦς θὰ δυνάμει νὰ περαιωθῇ διὰ τῆς συνήθους πράξεως· τὰ πράγματα παρκαθήμενοι ὡς εἶχον. Αἱ ἐν Μακεδονίᾳ παρκαθήμενοι εἰνε νόσος χρόνι, ἥτις οὐτε τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐτε τοὺς ἐν Σόφίᾳ ἐνέδκε ποτὲ εἰς σοβαρὰς ἀνησυχίας. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιστοποῦνται μετὰ χαρᾶς ὅτι μικρὸν μόνον τοῦ ἐγγυρίου πληθυσμοῦ μέρος συννηθῇ μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ὅτι ὁ στρατιωτικὸς τῆς Τουρκίας ὀργανισμὸς ἐδείχθη ταχὺς καὶ εὐκίνητος· ἐχάρησαν μάλιστα οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτι αἱ παραχαί παρέχον ἀφορμὴν ἀσπασίαν ὥπως δοκιμασθῶσι πρακτικῶς αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι θεωρητικαὶ στρατιωτικαὶ μελέται. Τὰ συγκληθέντα τάγματα τῶν ρεδιφῶν ἐξετέλεσαν ἐν ἀντοχῇ καὶ αὐταπαρνήσει τὴν ὑπερσίσαν των, ἀπέκτισαν δὲ πεῖραν τοῦ «κλεφτοπολέμου» ἥτις θὰ ἀποβῇ αὐτοῖς πολὺτιμος κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀνταρτικῶν κινήματος δύνανται, ἂν ἐπιθυμῶσι, νὰ αἰσθάνωνται ἱκανοποιητὴν ὅτι ἐξήραν καὶ αὐτὴ τὸ εἰκστόν τρίτον ἄθρον τῆς Βερολινεῖου συνθήκης καὶ ἀπεκάλυψαν εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὴν τὴν Μακεδονικὴν πλῆθη. Τοῦτο εἶνε τὸ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐρετεινῆς τῶν ἐκστρατειῶν. Ἰσως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἐκμεταλλεύθωσιν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τὸ μάθημα ὅτι ἡ ἐνότης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, καὶ τὰς κινήσεις δύνανται νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτοῖς μεζύων, ἀσκημάτων πάντοτε, ἐπιτυχίας. Οἱ Τούρκοι ἀρχηγοὶ ἀναφέρουσι ὁμοφώνως ὅτι τὸ ἀνταρτικὸν κίνημα κατεστάλη καὶ ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἡ πολὺκροτος ἐπι-

τροπή, εἰς ἣν εἶχον ἀνατεθῇ νὰ μελετήσῃ τὰς διὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν μεταρρυθμίσεις ἀπεσυμψύχθη βαθμύδυν. Οἱ ἀρμόδιοι Τούρκοι κύριοι ἔχουσι πάντοτε τὴν διάθεσιν νὰ εἰσαγάγῃ τινες μεταρρυθμίσεις· ἀπ' ἐνὸς ὅμως ἢ ἑλληνικῆς καταλλήλου προσωπικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπ' ἑτέρου ἢ δυσπιστίᾳ τοῦ Μακεδονικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἡ σκέψις ἐπὶ πολιτικῆς περιπλοκῆς καὶ ἀλλοιώσεως δὲν προλαμβάνονται διὰ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ οὐδὲ τὴν μνημονευθεῖσαν ἀγάνην διάθεσιν.

Ἡ ἐνεστώσα κατάσταση ἐμφορῶν ἦδη πολλὰς τὴν δυνάμιν τῆς ἀντοχῆς τῆς. Ὅθεν δυνάμει τις νὰ ἐκχωρήσῃ, μετ' ἀρραχίας καὶ ἰσχυροῦς, ὅτι ἀνεξωτερικῆς πίστεως δὲν ἔχει γρηγορήσῃ ἡ Τουρκία εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐτῆς ἐπαρχίας ἐξαιρετικὰ δικαιώματα, ὅσον καὶ ἐν ἑλπίδι ἐξασφαλισθῇ ταῦτα διὰ συνθηκῶν ἐπισήμων. Ἡ Ρωσσία κρίνεται ὡς ἡ μόνη Δυναμὶς ἥτις θὰ ἦτο εὐδιάθετος νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῆς Τουρκίας τὴν ἀπαιτούμενην πίεσιν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Βούλγαροι δὲν αἰσθάνονται ἐξαιρετικὴν τινα ἐπιθυμίαν νὰ σωθῶσιν ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τῷ Ρώσῳ, καὶ ὅσον ἀρίστα κατανοοῦσιν ἐπὶ τὴν τιμῆμα, ὅπου θὰ τοῖς ἐξήτετο, ὅτι ἦτο ἀδύνατον. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, κατὰ τὰ καινόμενα, οὐτε ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας ἔχει τι φρονηματὶ ἡ Τουρκία τὰ πράγματα μένουσιν ἀπαράλλακτα ὡς εἶχον.

Οἱ ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας» ἐπέστειλε τὰ ἑξῆς: «Ἐν Βοσπόρῳ ἔχομεν ὠραιοτάτας ἡμέρας· ἀλλ' ἐν Μακεδονίᾳ ἀγγέλλεται ὅτι πικρὰν ἔχουσιν νὰ καταπίπτῃ χιὼν κατ' αὐτὸν τὸν τρέπον ἀρχεῖται καταπίπτουσα καὶ ἡ αἰαία τῆς τελευταίας πράξεως τῆς Βουλγαρικῆς κομμουνίας. Καὶ παρκαθήμενοι ἐπισθεν τῆς αἰαίας τὰς χριστιανικὰς καὶ τὰς μακεδονικὰς πόλιν ὑπὸ κακὸν φερόμενον σύστημα καὶ κακὴν ὑπαλληλίαν. Τοῦτο ἐνεκεν ὅμως δὲν πρέπει νὰ τρέπηται ἡ Εὐρώπη εἰς ἀνάπαισιν, πλὴν ἂν χρειάζεται πρὸς τοῦτο προαίτιος. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο δὲν φανταίνεται πιθανὸν ἡ ἱστορία τοῦ ἐποῦς θὰ δυνάμει νὰ περαιωθῇ διὰ τῆς συνήθους πράξεως· τὰ πράγματα παρκαθήμενοι ὡς εἶχον. Αἱ ἐν Μακεδονίᾳ παρκαθήμενοι εἰνε νόσος χρόνι, ἥτις οὐτε τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐτε τοὺς ἐν Σόφίᾳ ἐνέδκε ποτὲ εἰς σοβαρὰς ἀνησυχίας. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιστοποῦνται μετὰ χαρᾶς ὅτι μικρὸν μόνον τοῦ ἐγγυρίου πληθυσμοῦ μέρος συννηθῇ μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ὅτι ὁ στρατιωτικὸς τῆς Τουρκίας ὀργανισμὸς ἐδείχθη ταχὺς καὶ εὐκίνητος· ἐχάρησαν μάλιστα οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτι αἱ παραχαί παρέχον ἀφορμὴν ἀσπασίαν ὥπως δοκιμασθῶσι πρακτικῶς αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι θεωρητικαὶ στρατιωτικαὶ μελέται. Τὰ συγκληθέντα τάγματα τῶν ρεδιφῶν ἐξετέλεσαν ἐν ἀντοχῇ καὶ αὐταπαρνήσει τὴν ὑπερσίσαν των, ἀπέκτισαν δὲ πεῖραν τοῦ «κλεφτοπολέμου» ἥτις θὰ ἀποβῇ αὐτοῖς πολὺτιμος κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀνταρτικῶν κινήματος δύνανται, ἂν ἐπιθυμῶσι, νὰ αἰσθάνωνται ἱκανοποιητὴν ὅτι ἐξήραν καὶ αὐτὴ τὸ εἰκστόν τρίτον ἄθρον τῆς Βερολινεῖου συνθήκης καὶ ἀπεκάλυψαν εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὴν τὴν Μακεδονικὴν πλῆθη. Τοῦτο εἶνε τὸ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐρετεινῆς τῶν ἐκστρατειῶν. Ἰσως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἐκμεταλλεύθωσιν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τὸ μάθημα ὅτι ἡ ἐνότης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, καὶ τὰς κινήσεις δύνανται νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτοῖς μεζύων, ἀσκημάτων πάντοτε, ἐπιτυχίας. Οἱ Τούρκοι ἀρχηγοὶ ἀναφέρουσι ὁμοφώνως ὅτι τὸ ἀνταρτικὸν κίνημα κατεστάλη καὶ ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἡ πολὺκροτος ἐπι-

τροπή, εἰς ἣν εἶχον ἀνατεθῇ νὰ μελετήσῃ τὰς διὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν μεταρρυθμίσεις ἀπεσυμψύχθη βαθμύδυν. Οἱ ἀρμόδιοι Τούρκοι κύριοι ἔχουσι πάντοτε τὴν διάθεσιν νὰ εἰσαγάγῃ τινες μεταρρυθμίσεις· ἀπ' ἐνὸς ὅμως ἢ ἑλληνικῆς καταλλήλου προσωπικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπ' ἑτέρου ἢ δυσπιστίᾳ τοῦ Μακεδονικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἡ σκέψις ἐπὶ πολιτικῆς περιπλοκῆς καὶ ἀλλοιώσεως δὲν προλαμβάνονται διὰ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ οὐδὲ τὴν μνημονευθεῖσαν ἀγάνην διάθεσιν.

Ἡ ἐνεστώσα κατάσταση ἐμφορῶν ἦδη πολλὰς τὴν δυνάμιν τῆς ἀντοχῆς τῆς. Ὅθεν δυνάμει τις νὰ ἐκχωρήσῃ, μετ' ἀρραχίας καὶ ἰσχυροῦς, ὅτι ἀνεξωτερικῆς πίστεως δὲν ἔχει γρηγορήσῃ ἡ Τουρκία εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐτῆς ἐπαρχίας ἐξαιρετικὰ δικαιώματα, ὅσον καὶ ἐν ἑλπίδι ἐξασφαλισθῇ ταῦτα διὰ συνθηκῶν ἐπισήμων. Ἡ Ρωσσία κρίνεται ὡς ἡ μόνη Δυναμὶς ἥτις θὰ ἦτο εὐδιάθετος νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῆς Τουρκίας τὴν ἀπαιτούμενην πίεσιν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Βούλγαροι δὲν αἰσθάνονται ἐξαιρετικὴν τινα ἐπιθυμίαν νὰ σωθῶσιν ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τῷ Ρώσῳ, καὶ ὅσον ἀρίστα κατανοοῦσιν ἐπὶ τὴν τιμῆμα, ὅπου θὰ τοῖς ἐξήτετο, ὅτι ἦτο ἀδύνατον. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, κατὰ τὰ καινόμενα, οὐτε ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας ἔχει τι φρονηματὶ ἡ Τουρκία τὰ πράγματα μένουσιν ἀπαράλλακτα ὡς εἶχον.

Οἱ ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας» ἐπέστειλε τὰ ἑξῆς: «Ἐν Βοσπόρῳ ἔχομεν ὠραιοτάτας ἡμέρας· ἀλλ' ἐν Μακεδονίᾳ ἀγγέλλεται ὅτι πικρὰν ἔχουσιν νὰ καταπίπτῃ χιὼν κατ' αὐτὸν τὸν τρέπον ἀρχεῖται καταπίπτουσα καὶ ἡ αἰαία τῆς τελευταίας πράξεως τῆς Βουλγαρικῆς κομμουνίας. Καὶ παρκαθήμενοι ἐπισθεν τῆς αἰαίας τὰς χριστιανικὰς καὶ τὰς μακεδονικὰς πόλιν ὑπὸ κακὸν φερόμενον σύστημα καὶ κακὴν ὑπαλληλίαν. Τοῦτο ἐνεκεν ὅμως δὲν πρέπει νὰ τρέπηται ἡ Εὐρώπη εἰς ἀνάπαισιν, πλὴν ἂν χρειάζεται πρὸς τοῦτο προαίτιος. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο δὲν φανταίνεται πιθανὸν ἡ ἱστορία τοῦ ἐποῦς θὰ δυνάμει νὰ περαιωθῇ διὰ τῆς συνήθους πράξεως· τὰ πράγματα παρκαθήμενοι ὡς εἶχον. Αἱ ἐν Μακεδονίᾳ παρκαθήμενοι εἰνε νόσος χρόνι, ἥτις οὐτε τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐτε τοὺς ἐν Σόφίᾳ ἐνέδκε ποτὲ εἰς σοβαρὰς ἀνησυχίας. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιστοποῦνται μετὰ χαρᾶς ὅτι μικρὸν μόνον τοῦ ἐγγυρίου πληθυσμοῦ μέρος συννηθῇ μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ὅτι ὁ στρατιωτικὸς τῆς Τουρκίας ὀργανισμὸς ἐδείχθη ταχὺς καὶ εὐκίνητος· ἐχάρησαν μάλιστα οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτι αἱ παραχαί παρέχον ἀφορμὴν ἀσπασίαν ὥπως δοκιμασθῶσι πρακτικῶς αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι θεωρητικαὶ στρατιωτικαὶ μελέται. Τὰ συγκληθέντα τάγματα τῶν ρεδιφῶν ἐξετέλεσαν ἐν ἀντοχῇ καὶ αὐταπαρνήσει τὴν ὑπερσίσαν των, ἀπέκτισαν δὲ πεῖραν τοῦ «κλεφτοπολέμου» ἥτις θὰ ἀποβῇ αὐτοῖς πολὺτιμος κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀνταρτικῶν κινήματος δύνανται, ἂν ἐπιθυμῶσι, νὰ αἰσθάνωνται ἱκανοποιητὴν ὅτι ἐξήραν καὶ αὐτὴ τὸ εἰκστόν τρίτον ἄθρον τῆς Βερολινεῖου συνθήκης καὶ ἀπεκάλυψαν εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὴν τὴν Μακεδονικὴν πλῆθη. Τοῦτο εἶνε τὸ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐρετεινῆς τῶν ἐκστρατειῶν. Ἰσως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἐκμεταλλεύθωσιν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τὸ μάθημα ὅτι ἡ ἐνότης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, καὶ τὰς κινήσεις δύνανται νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτοῖς μεζύων, ἀσκημάτων πάντοτε, ἐπιτυχίας. Οἱ Τούρκοι ἀρχηγοὶ ἀναφέρουσι ὁμοφώνως ὅτι τὸ ἀνταρτικὸν κίνημα κατεστάλη καὶ ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἡ πολὺκροτος ἐπι-

ΕΚΛΟΓΙΚΑ

Ὁ κ. Σπ. Ἀραβαντινός, ὁ ἡπειρώτης ὑποψήφιος Ἀττικῆς, δέχεται καὶ ἐκαστὴν εἰς τὰς 6 μ.μ. ὅλους τοὺς ἡπειρώτας τοὺς θέλοντας νὰ τὸν γνωρίσουν. Πάντες δὲ σπεύδουν νὰ ἐκδηλώσωσι πρὸς αὐτὸν τὰς συμπαθείας τῶν καὶ νὰ δηλώσωσιν ὅτι ἐκθύμως θὰ ὑποστηρίξωσιν τὴν υποψηφιότητά του. Θεωροῦμεν δὲ καθήκον νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς πάντας ὅτι κατὰ τὴν 6 μ. μ. ὥραν δέον νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ υποψηφίου εἰς τὴν ὁδὸν Προσπεύου ἀριθ. 33. Διότι, καὶ μὲν ἡ υποστήριξις εἶνε πλήρης, καλὸν ὅμως εἶνε καὶ ἐκ τοῦ πληθύνει νὰ χειρισταθῶσι καὶ γνωρίσθωσιν. Ὅθεν δὲ θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτιμῇ καὶ ἡ ἐν Ἀττικῇ ἐκλογικὴ τῶν ἡπειρωτῶν δύναμις.

Δημ. Μαλλινόπουλος καὶ αὐτὸς ἡπειρώτης μετ' ἐπιδόσεις, μετ' ἔλθωσιν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων, ἐκτίθεσθαι ἐν Κερδίτῃ καὶ συμπράττει μετὰ τοῦ Τερτίτη. Διὸ θεωρεῖται ὡς ὁ θετικώτερος βουλευτὴς τῆς Καρδίτσας. Δὲν εἶνε ἐκ τῶν πλουσίων οἵτινες μόνον ὕμνον ἔχουσι τὴν αὔξησιν τῶν χρημάτων τῶν ἀλλὰ τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως τῶν χωρικῶν. ἔχει μέχρι τοῦδε κατασκευάσει ὑπὲρ τῶν χωριῶν τῆς Θεσσαλίας πέντε γεφύρας καὶ ἦδη κατασκευάζει καὶ ἑκτὴν. Πιστεύομεν ὅτι τὸ ἐκεῖ ἡπειρωτικὸν στοιχεῖον θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν υποψηφιότητά του.

Κυριάκος Κουρέσης διακεκομμένος νομομαθὴς, τιμὴν τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἡπειρωτικὴν παροικίαν, εἶνε νῦν ὑποψήφιος βουλευτῆς· εἰσέρχόμενος εἰς τὴν βουλὴν θὰ καταλάβῃ ἀνεπηρέτητος ἐξέχουσαν θέσιν καὶ θὰ τιμῇ τὴν ἐπαρχίαν του, τὴν ἡπειρὸν καὶ τοὺς ἡπειρώτας οἵτινες θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ.

Ὁ Ζάπης εἰς τὴν Τρίκαλα εἶνε πανίχυρος· εἶνε περὶ τὸν ἥμισυ νὰ συστήσωμεν· οἱ ἐκλογεῖς τοῦ τὸν γνωρίζουν πολὺ καλὰ.

Ὁ Αὐγερινός Ἀδέρωφ ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος ὁ καὶ τῶς βουλευτῆς ἀνεψιὸς τοῦ ἀμνηστῶτος Γεωρ. Ἀδέρωφ συγκεντρώνει τὰς συμπαθείας τῶν πλείστων ἐκλογέων Καλαμάκας καὶ Μαλακασίου κτλ.

Α. Ζυγομαλάς ἀς μᾶς ἐπιτρέψωσι οἱ ἀναγνώσται μας νὰ κάωμεν μίαν σύστασιν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἡ κυρία τοῦ Ζυγομαλάς ὡς ἡγεύεται καὶ ἡγεύομεν εἶνε καὶ αὕτη ἡπειρώτις· πολλὰς οἱ ἡπειρώται δὲν ἐδίστασαν νὰ ὑποστηρίξωσιν τὴν υποψηφιότητά τοῦ κ. Ἀντωνίου Ζυγομαλά. Κατὰ τὰς προηγουμένας ἐκλογὰς διότι καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ὑποδούλου ἐλληνισμοῦ καταγόμενος πάντοτε ἐργάσθη μετὰ σθένους καὶ ὑποστήριξε τὰ πατριωτικὰ συμφέροντα· οὐκ ὀλίγας δὲ πρὸς ἐκδουλεύσεις εἰς τοὺς προσφεύγοντας εἰς αὐτόν.

Ἀθ. Μουτσόπουλος. Μετὰ τὸν κ. Ζυγομαλά ἡμεῖς ἀναφέρομεν καὶ τὸν κ. Μουτσόπουλον. Πάντοτε πρόθυμον καὶ δραστήριον εὐπροσῆγον καὶ ἀξίον νὰ τυχῇ τῆς υποστήριξεως.

Τὸν Τζὼν μὴ τὸν ξεγᾶσθ κανεῖς, διότι εἶνε γνωστὸν ὅπως ὑπερβόρως προσφέρει διὰ τὴν συγκοινωνίαν τῆς ἡπειρῶν.

Ζωηρωτάτη ἦτο προχθὲς καὶ χθὲς ἡ κίνησις εἰς τὸ σκλίον τοῦ κ. Ἀραβαντινῶ. Ἀπὸ τῆς 7 π.μ. μ. ἀδικόσους πυκνοὶ ὄμιλοι ἀν

—'Επερατώθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς στερεώσεως τοῦ Παρθενῶνος καὶ κατ' αὐτὰς τὸ ἀθάνατον μνημεῖον παραδίδεται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἥτις θὰ συσταθῇ ἐξ Ἑλλήνων καὶ ξένων μηχανικῶν καὶ ἀρχαιολόγων. Ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐργασίαι τῆς ἀναστηλώσεως τοῦ Ἑρεχθείου, αἵτινες καὶ αὐταὶ πολὺ ταχέως θὰ περατωθῶσιν. — Ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας συνεστήθη ἰδιαιτέρον τμήμα ἀρχιτεκτονικῆς, οὗτος σκοπὸς θὰ εἴναι ἡ ἐπιθεώρησις τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ τῶν σχολείων. Τοῦ τμήματος τούτου διευθυντὴς θὰ εἴναι ὁ κ. Μαρκόπουλος θὰ ἐργάζεται δὲ ἐν αὐτῷ καὶ ὁ ἀρχιτέκτων κ. Μπαλάνος καὶ τινες ἐργοδιῶχοι οἵτινες ἐπίτηδες θὰ προσληφθῶσιν. Ἐκ τοῦ γραφείου τούτου τοῦ ὑπουργείου θὰ διευθύνεται πᾶσα ἐργασία ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀναστήλωσιν καὶ στερέωσιν τῶν διαφόρων ἀρχαίων μνημείων. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν συνεπεῖχε προτάσεως τῆς Γεν. Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ παρήγγειλε εἰς τὰ κατὰ τόπους φρουραρχεῖα ὅπως διατάξουν τοὺς εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν διαμένοντας ἐπ' ἀδείας ἐφεδρικοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὰ σώματα, εἰς τὰ ὅποια ἐτοποθετήθησαν πρὸ ἡμερῶν διὰ Β. Διατάγματος. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκο-

νομικῶν, ἐγγιζούσης τῆς ἡμέρας καθ' ἣν λήγει ἡ χρῆσις τοῦ 1905, παρήγγειλε δι' ἐγκυκλίου εἰς τοὺς διαφόρους εἰσπρακτορας ὅπως ἀποστέλλωσιν ἀπ' εὐθείας τὰ καθυστερούμενα ποσὰ τῶν εἰσπράξεων καὶ ὅχι διὰ τῶν ταμιῶν. Τοῦτο δὲ ἵνα μὴ ἐπέρχεται βραδύτης, διότι πέραν τῆς 31 λήγοντος τὰ εἰσπραττόμενα δὲν δύνανται νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ 1901.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκοντο ἐκ Κακοσσιῶς καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Αἴγυπτον οἱ κ. κ. Ν. Κοτσιφόπουλος καὶ Ἡλίας Κισσινίδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Καρδίτσας ὁ φοιτητὴς τῆς νομικῆς κ. Κούρτιος.

ΑΘ. ΤΡΑΧΥΛΗΣ

Ἱατρός

Ἐπὶ τετραετίαν τελειοποιηθεὶς ἐν Παρίσις καὶ Βιέννῃ ἐπὶ μακρὸν δὲ ἀναπληρώσας ἐσωτερικὸν ἱατρὸν ἐν τῷ μεγάλῳ νοσοκομείῳ τῶν οὐρογεννητικῶν ἐγάνων Νέκερ. Δέχεται καθ' ἐκάστην 9—12 καὶ 3—6.

Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 1

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ!

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγ. φύλλον)

Ἦτο δυνατόν οἱ στρατιῶται τοῦ καπετὰν Βαρνακιώτου νὰ βάλουν χερί ἐπάνω μας, ὡς ἐπικανον τοὺς λοιποὺς πατριώτας μας καὶ τοὺς ἐφόρτοναν κλαίοντας; Εἰς μάτην ἀπέβησαν αἱ διαταγαὶ τοῦ Βαρνακιώτου ἀπὸ μακρὰν στελλόμεναι. Τοῦτο βλέπων ὁ καπετάνιος αὐτός, ἀρκατύνεται καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅχι ὀλίγους ὁπαδούς του φθάνει εἰς Δραγαμέστον, καὶ καταλύει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κάτω Μαγγιναίων, ὅπου ἐμένονεν καὶ ἡμεῖς ἐνθυμούμαι τὸν ἀνθρωπον, ὃν ἐκ τοῦ πλησίον ἐβλεπον ἐντὸς τῆς ἰδίης αἰθούσης, ὅπου εἶδον καὶ τὸν πρόεδρον τῆς γερουσίας Μεγαπάνον. Παχύς, προκοίλιος, τὴν ὄψιν ὥρατος, μεσηλιζ' ἐκραζε τὰς τρεῖς ἀδελφὰς τῆς οικογενείας μας καὶ λέγει αὐταῖς:

Ἐχω γράμμα τοῦ Ὁμέρ Βριώνη. Νὰ τί λέγει.

Ἀναγινώσκει;

«Ἐδικέ μου καπετάν Βαρνακιώτη. Ἦλθον οἱ ραγιαῖδες ὅπου μοῦ ἔστειλες, ἀλλὰ λείπουν αἱ Ρογγοτοπούλαι· τὰς θέλω χωρὶς ἄλλο νὰ μοῦ τὰς στείλῃς».

Ἡ γεροντοτέρα ἀδελφὴ Ἀγγελικὴ ἀπαντᾷ αὐτῷ.

«Ἀφ' οὗ, καπετάνις, ἐχάσαμεν τὰ σπῆτρά μας, τὸ βιὸν μας διηρπάγη, ἀπεφασίσανεν Τούρκους πλέον νὰ μὴ ἰδῶμεν. Προκρίνομεν ν' ἀποθάνωμεν ὅχι νὰ παραδοθῶμεν».

Ὁ καπετάν Βαρνακιώτης ἔφυγε θυμωμένος, πλὴν παρ' ὀλίγον τότε νὰ χαθῇ, διότι ἀμέσως οἱ ἀντιθετοὶ του ὀπλίσθησαν εἰς ὑπεράσπισίν μας, ἀν αὐτὸς ἐτόλμα νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς παρακολουθούσης αὐτὸν δυνάμεως, ὅπως μᾶς συλλάβῃ καὶ φορτώσῃ, ὡς ἐπραξε καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς Ἡπειρώτας.

Κατὰ τὸ 1838, κτίζων οἰκίσκον παρὰ τὰ τότε ἀνάκτορα, νῦν δὲ ὁδὸν Βουλῆς, εἶδον γέροντα καταβεβλημένον καὶ μὲ ρυπαρὰ ρούχα ἐνδεδυμένον, καθήμενον ἐπὶ πετρῶν καὶ καπνίζοντα. Τὸ πρόσωπόν του μοῦ ἀνέμνησε τὸν καπετάν Βαρνακιώτην, τὸν πάλαι χρυσοστόλιστον. Μετὰ τὴν ἐκ μέρους μου ἐρώτησιν νὰ μὲ βεβαιώσῃ ἂν εἴναι ὁ καπετάν Βαρνακιώτης, μαυρῶν ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος. Δὲν χάνω καιρὸν, φέρω εἰς τὸν τόπον τὴν ζῶσαν τότε θείαν μου Ἀγγελικὴν, ἣν καὶ αὐτὸς ἀναγνώριζει. Ἐκλαίει ὁ γέρων αὐτὸς τυπτόμενος ἀπὸ τὴν συνείδησιν του διὰ πεπραγμένα.

Μετὰ χρόνον τινὰ ἀνοίχθαι τῶν θυρῶν τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μηδενὸς ὑπάρχοντος εἰς ἀντίκρουσιν, εἰσβάλλει εἰς αὐτὴν ὁ Ὁμέρ Βριώνης μὲ ὅχι μικρὰς δυνάμεις· ἀλλὰ παντοῦ ἐρημία ἀνθρώπων. Τὰ περὶ νησιά ἦσαν ἡ κα-

ταφυγὴ τοσούτου πλήθους. Ὁλόκληρον τὸ χωρίον Δραγαμέστον ἐκενώθη, ἐκτὸς τῶν ὀπλοφόρων, ὅσοι δὲν ἤκουον τὰς διαταγὰς τοῦ Βαρνακιώτου· ἔμειναν εἰς τὸν τόπον περιμένοντες ν' ἀντικρούσωσιν, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς πολεμοῦντες, τὸν ἐχθρὸν, καὶ μετὰ αὐτῶν, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, ἦσαν οἱ Χασαπαῖοι, οἰκογενεῖα μεγάλη. Εἰς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ Δραγαμέστου ἄπειρον πλῆθος γυναικῶν, παίδων καὶ γερόντων ἤμεθα συσσωρευμένοι, περιμένοντες νέας εἰδήσεις, ἀλλ' ἡ φήμῃ τῆς εἰσβολῆς, καθ' ὅσον ἐβεβαιούτο, ἐπολλαπλασίαζε τὰ Ἰθακήσια πλοῖα (γαίτας), τὰ ὅποια ἐτοιμάζοντο νὰ μᾶς δεχθῶσι. καὶ καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ φήμῃ τῆς προσεγγίσεως τῶν ἐχθρῶν, ἐμβαίναμεν ἐπὶ τῶν πλοιαρίων. Ἡ οἰκογενεῖά μας, βλέπουσα ὅτι οὐδεὶς πλέον ἔμενεν ἀναποφάσιτος ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, ἐπέβη καὶ αὕτη καὶ μετέβημεν εἰς τὸ νησίδιον Ἀστακοῦ (Στακοῦ). Μόλις ἀπέβημεν εἰς τὸν Ἀστακὸν (τὸ νησίδιον), καὶ φθάνει πολεμικὴ ἀγγλικὴ γολέττα γεμάτη ἀγγλικῶν στρατοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπέβη εἰς τὸ νησίδιον, καὶ διὰ λόγων, οὓς οὐδεὶς ἐνόει διότι οὐδεὶς ἐγνώριζεν Ἀγγλικά, ἐδείκνυε τὰ πλοιαρία, ἥτοι μᾶς διέταττε νὰ ἐπιβῶμεν καὶ ἐπιστρέψωμεν ὅθεν ἐφύγομεν. Οὐδεὶς ἐδίδεν ἀκράσιν· τότε οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶται ἐπέβαν χεῖρα ἐπὶ τῶν γυναικῶν, παιδιῶν καὶ γερόντων, μάλιστα τινες ἀχρεοὶ ἐπὶ τῶν μαστῶν ὥρατων κορασιῶν. Τότε δὴ τότε τὰ κλαύματα καὶ οἱ ὀδυρμοὶ ἐφθασαν μέχρι οὐρανοῦ, καὶ μετὰ τῶν κλαίωντων ἤμην καὶ ἐγὼ ὁ γράφων. Οὐδεὶς ἀνὴρ ἔτυχε παρῶν· ἅμα εἶδον ἐνοπλον δυνάμιν, ἐκρύβησαν, διότι ἦσαν ὀλίγοι· ἀλλ' ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς, ἀμέσως ἐπαρουσιάσθησαν, καὶ ἀντὶ ὅπλων ἐδείξαν τὰ στήθη των. Ὁ Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς, φρόνιμος, φαίνεται, ἀνθρωπος, μᾶς ἐλέησε, καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ ἐπιβῶν οἱ στρατιῶται εἰς τὸ πλοῖον, ὅπερ καὶ ἐγένετο ταχέως. Μετ' ὀλίγον ὥραν ἐξέρχονται οἱ πλοίαρχοι τῶν Ἰθακησίων πλοιαρίων καὶ μᾶς λέγουσιν ὅτι ἀναγκάζονται νὰ μᾶς εἰποῦν ὅτι, ἂν δὲν ἐπιβῶμεν καὶ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν Δραγαμέστου, θὰ δέσῃ τὰ πλοιαρία καὶ θὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς Ἰθάκην. Ὁ ἀνθρωπος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τοῦ λόρδου ἀρμοστοῦ τῆς Ἐπτανήσου Μαυτιλάνδου. Ἀλλὰ πῶς δὲν ἦλθε εἰς τὸν νοῦν τοῦ λόρδου ἀρμοστοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξοδὸν τῶν πλοιαρίων ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Ἰθάκης; (Σημειώσαι ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ ἐξουσία ἕως ἑνὸς καιρὸν ἐθεώρει ὅλα τὰ περὶ τῆς Ἀκαρνανίας νησιά ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἰόνιον πολιτείαν). Ἐπίστευε βεβαίως ὁ ἐνδοξότατος αὐτὸς λόρδος, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἤθελον παραδοθῇ ἐκουσίως εἰς τὸν Σουλτανικὸν στρατόν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ

ΤΖΩΝ ΜΑΚ ΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΒΑΡΒΟΥΡ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς.

ΤΡΙΤΗΝ, 8 μ. μ. Χανία, Γεωργιούπουλιν, Ρ. θυμὸν Καστελλίου-Μυλοποτάμι, Ἡράκλειον, Χερσόνησον, Σίσι, Ἀγ. Νικόλαον καὶ Σητεῖαν. Ἐπανόδος εἰς Πειραιᾶ Κυριακὴν ὥρα 4 30 π. μ.

ΤΡΙΤΗΝ Δουτρίκιον, Πάτρας, Κέρκυρα Ἀγίου 40. Π. ΜΠΤΗΝ, 8 μ. μ. Κόρινθον, Ἰτέαν, Γαλαξίδιον, Ἀίγιον, Πάτρας, Ἰθάκην, Βασιλινὴν, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Βόνιτσαν, Κόποαιναν καὶ Κασσασπαρᾶν. Ἐπάνοδος εἰς Πειραιᾶ Δευτέραν ὥρα 2 30 μ. μ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 μ. μ. Χαλκίδα, Αἰδηψὸν Βόλον, καὶ Θεσσαλονικὴν. Ἐπάνοδος εἰς Πειραιᾶ Τρίτην ὥρα 4 30 π. μ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, μεσημβρίαν. Δαδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν. Πύργον καὶ Βάρναν. Ἐπάνοδος εἰς Πειραιᾶ Δευτέραν ὥρα 5 π. μ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 μ. μ. Δίστομον, Ἰτέαν, Γαλαξίδιον, Βριτανίτσαν, Πάτρας, Σάμην, Ἀγίαν Εὐφροσίαν, Φισκάρον, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Πάργαν, Σητάδαν καὶ Κέρκυραν. Ἐπάνοδος εἰς Πειραιᾶ Παρασκευὴν ὥρα 6 30 μ. μ.

MIX. ΚΟΪΜΑΣ δεικνύοντες ἐκ Ζίτσης τῆς Ἡπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς.

«Οἱ μας ἐπέβημεν πάλιν ἐπὶ τῶν πλοιαρίων καὶ ἀπέβημεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν Δραγαμέστου, ὅπου εὗρομεν τὰ παλληκάρια ἐτοιμα εἰς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ. Ὀλὴ ἡ δύναμις ἡ Ἑλληνικὴ, συνισταμένη ἀπὸ ὀλίγους μαχητάς, περιεχαράκωθη ἐντὸς τῶν μεγάλων ἀποθηκῶν τοῦ αἰγιαλοῦ, κτήριον στερεωτάτων, προωρισμένων διὰ τὴν ἐναποταμίευσιν τῶν βαλκανοκικιδίων καὶ μαλλίων τοῦ τόπου. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ κτήρια αὐτά. ὥστε τὸ ὀρεινὸν πυροβόλον οὐδεμίαν ζημίαν ἦτο δυνατόν νὰ προσενήσῃ, Ἀλλ' ὑπῆρχεν εἰς τὸν στρατόν τοῦ Βριώνη παρόμοιον πυροβολικόν; Μετὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ τῆς σειρᾶς τῶν ἀποθηκῶν αὐτῶν ἦτο τὸ πλῆθος τῶν ἀνικάνων ἐχθρῶν ἐμπρὸς τὰ Ἰθακήσια πλοῖα, ἐτοιμα πάλιν εἰς ὑποδοχὴν μας· πλὴν δυστυχῶς ἡ ἀγγλικὴ γολέττα, καιροφυλακτοῦσα πάντοτε ἐντὸς τοῦ ἐκτεταμένου λιμένος, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν κόλπου τοῦ Δραγαμέστου (νῦν Ἀστακοῦ ὡς τὸ πάλαι), ἐπλησίασε τὸν αἰγιαλὸν καὶ προσκαλεῖ ὅλους τοὺς πλοίαρχους, οὓς διέταξε ἅμα ἐπέβησαν τοῦ πλοίου του, νὰ λύσουν τὰ παντὰ καὶ τὴν παραδώσουν αὐτῷ, καθὼς καὶ τὰ κωπιά. Ἡ διαταγὴ καὶ ἐξετελέσθη ἀμέσως· παραλαβὸν δὲ τακτικῶς αὐτὰ ὡς Ἀγγλὸς, ἀπέπλευσεν ὅθεν τὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἐπεβλέπετο πλέον ἀπὸ τὸν Ἀγγλον αὐτόν. Τὸ μέτρον αὐτὸ τοῦ ὑπευθύνου ἀξιωματικοῦ ἦτο εὐφυστάτον, ἀλλ' ἀπέτυχε· διότι οἱ Ἕλληνες εἶναι εὐφρύτεροι, καὶ μάλιστα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ὀδυσσεύς. Συννοήθησαν μὲ τὸν ἐντοπίου οἱ πλοίαρχοι, καὶ μετὰ τῶν ἱκανωτέρων λαβόντες οὗτοι ἡ ἀναγκαστικὰ ἐργαλεῖα ἀνῆλθον εἰς τὸ δάσος, ἐκφυγὰν καταλλήλῃ ξύλῳ πρὸς κατασκευὴν κωπῶν, τὰ ὅποια δὲν ἤγγισαν νὰ τελειοποιήσουν· ἄλλοι ἐκ τῶν ναυτῶν ἠσυχολοῦντο εἰς ἐπανόρθωσιν διαφόρων παλαιῶν ἐγκαταλελειμμένων πανίων, καὶ ὅταν δὲν ἐφθάνον, ἐχρησίμευον καὶ φουστανέλλαι. Δὲν ἐφοβούμεθα λοιπὸν νὰ πεσόμεν κίχμαλτοι, διότι οἱ καλοὶ Ἰθακήσιοι δὲν μᾶς ἐγκατέλειπον.

Ὁ Ὁμέρ Βριώνης ἔστειλε τὴν ἐξ ἱππέων προφυλακὴν του καὶ τινὰς πεζοὺς, οὓς ἐπολέμησαν οἱ ἰδιοὶ μας, εὐρισκόμενοι εἰς τὰ κωπία μέρη ποιοθετημένοι. Οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν τὴν προφυλακὴν, ἀλλὰ τὸ ὅπισθεν στρατευμα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τὸ νικήσουν ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς πολεμοῦντες.

Οἱ ἴδιοι πολεμισταὶ μᾶς παρεκάλουν ἃ μὴ ἀργήσωμεν, ἀλλὰ νὰ ἐπιβῶμεν καὶ ἀναχωρήσωμεν, καὶ ὁ Θεὸς μέγας βοηθός. Καὶρὸν δὲν ἐχάσαμεν τὰ παντὰ ἐσχηκώθησαν, καὶ πλέον τὸν αἰγιαλὸν αὐτόν ἡ οἰκογενεῖά μας δὲν εἶδε.

(ἀκολουθεῖ)